No. 13

Lei 2

Cavalerii Iadului

MARE ROMAN ISTORIC NAŢIONAL DIN VIAŢA LUI

PENEŞ CURCANUL

DE RADU MIHNEA

Editura OMNIA, Bucureşti I, Str. Academiei 24

Mitzi de altfel se arătă vrednică de această dragoste neţărmurită a părintelui său şi din vorba lui nu ieşea. Totuş, de câtva timp între tată şi fică se iviseră oarecari deosebiri de vederi, cari însă până atunci nu duseseră nici măcar la o cerere de lămuriri.

Profesorul nu-i spusese nimic ficei sale, iar Mitzi nu avusese prilejul să se desvinovăţească faţă de tatăl său, dar din felul de a se privi unul pe altul, din chipul de a-şi vorbi, reieşea lămurit că era ceva neclar între ei.

Şi această, nu răceală, ci mai curând stingherire dintre tată şi fică, începuse din ziua, în care Franz îşi adusese în casă pe un prieten al său, *Iulius Detrois.*

Acest prieten al fiului său nu-i plăcea profesorului de loc. N'ar fi putut spune nimic hotărât împotriva lui, deoarece avea purtări distinse, părea din familie bună şi niciodată nu-i dăduse prilejul să se plângă de el. Ceeace nu-i plăcea însă profesorului era împrejurarea că, cu toate că Iuliu Detrois n'avea decât optsprezece ani, cheltuia prea mult şi afară de aceasta, situaţia lui nu era destul de lămurită.

Când profesorul îl întrebă cine îi sunt părinţii şi de unde este, Iulius Detrois şovăi o clipă, apoi răspunse că este fiul unui mare negustor de stofe, din Berlin şi că se găseşte la Viena în călătorie de plăcere. Când apoi urmând să-l descoasă, tatăl lui Franz îl întrebă unde locueşte la Viena, Detrois i-a dat numele unui mare hotel.

Meticulos cum era, Leopold Stenner se duse chiar a doua zi la hotelul arătat de cel adus în casă de fiul său, spre a se interesa mai aproape de acesta, deoarece nu voia ca Franz să lege prietenie cu tineri, pe cari nu-i ştia cine sunt şi ce fac.

Care nu fu însă mirarea profesorului, când la hotel i se spuse că acolo nu şade nici un domn Iulius Detrois şi că nici n'a locuit vreodată.

Luat din scurt, Detrois răspunse că a venit la Viena cu un unchi al său, un anumit Josef Helder şi că acesta fiind înscris la hotel, era firesc ca portarul să nu ştie de numele Detrois.

Profesorul nu se lăsă, se duse din nou la hotel şi de

Toate drepturile rezervate

data aceasta îl întrebă pe portar cine este domnul Iosef Helder şi dacă mai şade acolo cu cineva.

— Domnul Iosef Helder — răspunse portarul — şade la noi, împreunuă cu un nepot al său şi dacă nu mă înşel, este un mare negustor din Germania.

De data aceasta răspunsul lui Iulius Detrois păru să fie adevărat. Totuşi profesorului nu-i plăcea prietenia dintre fiul său şi acest tânăr, temându-se că Franz, fiind mereu împreună cu un fecior de bani gata, să nu prindă şi el gustul risipei.

Mai era însă şi o altă pricină.

Iulius Detrois era de o frumuseţe neobişnuită. Inalt, bine făcut, cu ochi căprui, cari vrăjeau, cu trăsături de un farmec aproape femeesc, mai că nu se putea să întâlnească femee, care să nu se îndrăgostească de el.

Ori, şi Mitzi era femee şi încă la vârsta cea mai primejdioasă, când inima se aprinde iute şi creerul nu judecă. Şi bietul profesor îşi dădu seama chiar din prima zi când tânărul i-a intrat în casă, că Mitzi nu va putea scăpa de primejdia ce însemna Iulius Detrois pentru femei.

Intr'adevăr, chiar dacă pretinsul fiu de mare negustor n'ar fi căutat s'o zăpăcească pe neştiutoarea Mitzi, aceasta tot s'ar fi întâmplat, deoarece frumuseţea lui Detrois avusese asupra fetei o înrâurire atât de mare încât sărmana copilă toată ziua nu mai vedea altceva înaintea ochilor, decât chipul fermecător al prietenului fratelui său.

Dar şi lui Detrois îi plăcuse fata şi se trudea din răsputeri s'o câştige. N'avea însă niciodată putinţa să stea singur de vorbă cu ea, deoarece Mitzi era veşnic supraveghiată, fie de profesor, fie de maică-sa, aşa că până în cele din urmă, Iulius Detrois se gândi să recurgă la un alt mijloc.

Intr'o zi, la un pahar cu vin, după ce mai întâi avu grijă să-l îmbete pe Franz, Iulius Detrois îi mărturisi acestuia că o iubeşte pe Mitzi şi că vrea s'o ia de soţie.

— Nu ştiu însă,—urmă ispititorul—dacă şi Mitzi mă iubeşte. De aceea te-aş ruga pe tine, dragă Franz, s'o întrebi tu, sau... deoarece chestiunile acestea sunt prea

gingaşe, să pui tu la cale o întâlnire, la care, firește, să fi şi tu de faţă, ca să pot vorbi cu Mitzi, deoarece vezi bine că acasă la tine, nu pot rămâne singur cu ea, nici măcar o clipită.

— Cu dragă inimă, Iulius, — răspunse tânărul, care se bucura mai dinainte că va avea de cumnat un om atât de bogat ca Detrois. — Numai că, nu prea ştiu cum să pun la cale întâlnirea pe care mi-o ceri.

— Dar nimic mai uşor decât asta — făcu Iulius Detrois. — Mâine este Duminecă şi ca în zi de sărbătoare, la operă va fi matineu. Eu voi lua trei bilete, din cari îţi voi da ţie două. Tu îi vei spune domnului Stenner că le-ai căpătat dela un prieten, al cărui tată este slujbaş la administraţia operei. Vei veni cu Mitzi la operă şi eu voi avea prilejul căutat, de a sta de vorbă cu ea.

— Ideea este minunată — răspunse Franz Stenner, fără să-şi dea seama că prin acest pas, punea la cale el singur nenorocirea propriei sale surori.

A doua zi apoi, Franz îşi aduse sora la operă, iar în pauzele dintre acte, când Franz, în urma rugăminţii prietenului său, se făcu nevăzut, deoarece o declaraţie de dragoste nu trebuia să aibă martori, Iulius Detrois îi vorbi naivei copile, câte în lună şi în soare, iar prin linguşiri şi făgădueli, isbuti s'o hotărască pe aceasta, ca a doua zi, să se întâlnească cu el la Stadtpark [1]), fără însă de a-i spune ceva, nici chiar lui Franz.

Fata veni a doua zi la întâlnire, veni şi a treia zi, veni o săptămână în şir, iar peste vreo zece zile, se hotărî chiar să se ducă cu el într'o locuinţă, unde Iulius Detrois pretindea că şade o mătuşe de a lui, pe care vrea s'o roage să se ducă la Leopold Stenner, pentru a o peţi, în numele lui.

Aiurită de vorbele ispititoare şi pline de făgădueli şi jurăminte ale lui Iulius Detrois, nepriceputa copilă îl urmă pe acela, în care era sigură că vede pe viitorul său soţ.

Iulius Detrois o duse într'o locuinţă mizerabilă, dintr'o mahala a Vienei, unde, după ce îi mărturisi că născocise mătuşa numai spre a o face pe ea să vină acolo

---

1) Stadtpark = Grădină publică din Viena

şi după ce o ameţi cu băuturi tari şi îi biciui simţurile cu sărutări şi îmbrăţişări pătimaşe, îi zise :

— Mitzi... scumpa mea Mitzi, îmi eşti atât de dragă, încât de când te-am cunoscut, lumea mi se pare nespus mai frumoasă decât înainte, mi se pare că nici nu am trăit, până când te-am găsit pe tine. Lângă tine mă simt un alt om, mai bun parcă, mai desăvârşit decât în viaţa de toate zilele şi cu toate acestea... Vezi tu... dragostea noastră nu este încoronată încă de ceeace ar putea-o s'o facă desăvârşită.

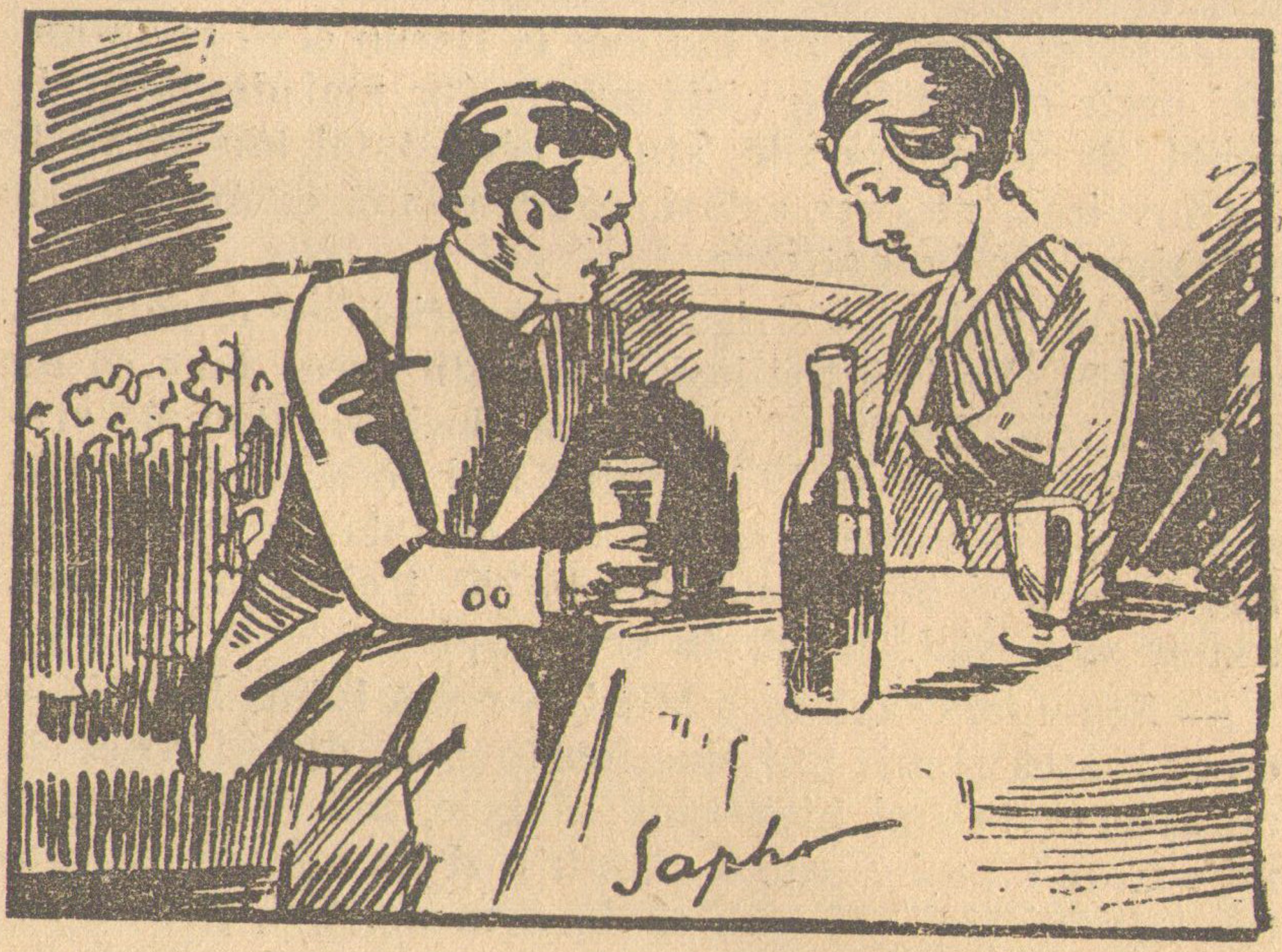

— Nu te înţeleg, Iulius ! — zise naiva copilă. — De ce spui că dragostea noastră nu este desăvârşită ?

— Pentrucă desăvârşită dragostea nu este decât atunci, când doi oameni au gustat din toate plăcerile pe cari le poate oferi ea.

Mitzi îşi aplecă ochii, înroşindu-se până peste urechi, deoarece acuma pricepuse gândul iubitului său

— Bine Iulius — zise ea, încurcată şi ruşinoasă — dar această încoronare a dragostei ne-o aduce cununia !

—Fără îndoială, draga mea, dar vezi tu, când un bărbat iubeşte aşa, cum te iubesc eu pe tine, cu tot sufletul, cu toată mintea, cu întreaga lui făptură, bariera aceasta,

care se ridică între doi îndrăgostiţi, cari nu s'au avut, devine pentru el o tortură cumplită, un chin ce nu poate fi descris.

— Iulius — exclamă sărmana copilă, sincer îndurerată în nepriceperea ei — mai ai şi tu răbdare... gândeşte-te că în curând vom fi soţ şi soţie şi atunci... Atunci...

— Da, dar până atunci — răspunse amăgitorul, făcând pe desnădăjduitul, — eu nu voi mai putea îndura această tortură şi de aceea scumpa mea, m'am gândit că, ar fi mai bine să mă înapoez la Berlin şi să revin nu mai peste câteva luni, când nu ne vor mai despărţi de nuntă, decât câteva zile, atunci când tatăl tău îşi va fi dat învoirea, pe care astăzi, când nu mă cunoaşte încă îndeajuns, nu i-o pot cere

— Cum, Iulius — strigă Mitzi, speriată — te gândeşti să pleci ?... Vrei să mă laşi, când ştii prea bine că nu mai pot trăi fără tine ?... Nu vezi, dacă se întâmplă vreodată să nu pot veni la întâlnire, înebunesc de dorul tău şi aproape că-mi vine să mă cert cu tata, cu mama, cu fratele meu şi să le spun în faţă că trebue să mă duc, trebue să te văd. Şi tu... tu vrei să pleci ?

— Scumpa, draga mea Mitzi — reluă Iulius Detrois — crede-mă că şi mie îmi vine foarte greu, dar îţi repet că, apropierea ta îmi biciueşte sângele, mă înebuneşte şi mi-e teamă... mi-e teamă că într'o zi nu mă voi mai putea stăpâni şi-ţi voi cere să fii a mea... Ori, pentru nimic în lume n'aş vrea să te jignesc, n'aş vrea să mă înţelegi greşit şi să pui la îndoială adevăratele mele simţăminte.

— Nu, Iulius, nu m'aş îndoi de tine, însă... ar fi greu... Dar cred... cred că, dacă ar fi să aleg între plecarea ta şi grăbirea unei întâmplări, care tot ar avea loc, însă mai târziu, cred...

— Spune... spune iubito — şuieră amăgitorul — ce ai alege? Dar nu, nu mai spune, căci răspunsul ţi-l cunosc mai dinainte. Prejudecata îţi este şi ţie prea înrădăcinată în minte, pentru a putea trece cu vederea o prejudecată, ce în adevăr nu există, decât de formă, felul de a judeca îţi este prea legat de mentalitatea acelora, cari

ţi-au dat o creştere înapoiată şi răspunsul tău ar fi: Pleacă!

— Nu — strigă sărmana copilă cu lăcrimi în ochi — nu ţi-aş spune să pleci, Iulius, dimpotrivă te-aş ruga să rămâi... să faci ce vrei din mine... numai să nu pleci!

— Atunci... Atunci să nu plec Mitzi ? — întrebă ispititorul, cu o diabolică mulţumire în priviri.

— Nu !

Şi sărmana Mitzi se jertfi, deoarece în naivitatea ei nu se credea în stare să poată îndura o despărţire de câteva luni.

Din ziua aceea, întâlnirile nu mai avură loc în Stadtpark, ca mai înainte, ci în mizerabila locuinţă din îndepărtata mahala a Vienei.

Intr'o zi apoi, profesorului părându-i-se ciudate prea desele întârzieri prin oraş ale ficei sale, se hotărî s'o urmărească şi astfel ajunse în faţa dărăpănatei căsuţe de mahala.

La început, crezu că poate Mitzi s'a dus la vreo prietenă şi se întoarse din drum, făcându-şi imputări că nu are încredere în cumînţenia propriului său copil.

Dar pe tot drumul până acasă, se frământă în zadar, să-şi aducă aminte de vreo prietenă, care să stea în acea mahala a oraşului şi ne mai putând trăi cu îndoiala în suflet, se întoarse la casa dărăpănată şi întrebă pe vecini, cine locuia acolo ?

O femee mai limbută, începu să-i înşire pe toţi locatarii acelei clădiri, lângă numele fiecăruia adăugând şi meseria cu care se îndeletnicea.

— Hans Hechter, croitor pe Mariahilferstrasse; Otto Seltenhammer, calfă de bărbier, lucrează la Bucht, pe Kaerthnerstrasse; *Illius Detrois, chelner la Moara Roşie*...

— Cum... cum ai spus ? — strigă profesorul, gata să se prăbuşească la pământ.

—Iulius Detrois, chelner la localul de noapte Moara Roşie! — repetă femeea.

O stâncă, un trăsnet dacă ar fi căzut pe capul bietului Leopold Stenner, nu l'ar fi doborât mai cumplit ca aceste cuvinte.

Dumnezeule, aşa dar presimţirea lui nu-l înşelase! Iulius Detrois, fiul unui mare negustor din Berlin, era în realitate un biet chelner!... Un biet chelner? Dar de unde avea un chelner să cheltuiască atâţia bani ?... Şi fata lui: copilul lui, la care se uita ca la ochii săi din cap, faţă de care nu îngăduia nimănui să vorbească un cuvânt mai cu două înţelesuri, Mitzi a lui, să fie acuma... la el ?... Venea acasă la acest Detrois?... La acest chelner ?...

Nu, nu se putea! Se înşelase, nu văzuse bine, fata lui nu putea fi acolo!

Dar trebuia să se încredinţeze, trebuia să se convingă cu proprii săi ochi că se înşelase şi aceasta n'o putea face, decât, ducându-se atunci, îndată, la acest Iulius Detrois, la acest chelner, care întrase în casa lui drept un fecior de bani gata.

Şi fără a mai şovăi, profesorul se repezi în sus pe scări, căută din etaj în etaj şi când însfârşit, ajunse în faţa uşii, pe care stătea scris „Iulius Detrois", o împinse cu atâta putere, încât şubreda uşă, a cărei vechime trecea poate de un veac, se deschise înainte-i, cu toate că fusese încuiată.

Un urlet ca de fiară rănită, un răcnet înfiorător, un ţipăt desnădăjduit.

Inaintea profesorului îngrozit de moarte, se ivise o nenorocită odăiţă, murdară şi întunecoasă, în care afară de o masă, două scaune şi un dulap, nu se mai găsea decât o canapea... o canapea pe care... Dumnezeule, copila lui, Mitzi a lui, aproape goală, era înlănţuită de gâtul lui Iulius Detrois... de gâtul chelnerului!

Mai înainte ca Detrois să se fi putut ridica, din poziţia-i desgustătoare, Leopold Stenner se repezi la el şi cu toate că era un om trecut de cincizeci de ani, îl apucă pe chelner de gât şi îl smunci cu atâta putere, încât nemernicul îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ.

— Mizerabile ! — răcni nefericitul părinte. — Te-ai strecurat în casa mea, dându-te drept ceeace nu eşti, ai otrăvit sufletul fiului meu, deşteptând în el patima risipei, dându-i tu însuţi pildă, când aruncai cu amândouă mâinile bani, pe cari numai Dumnezeu ştie de

unde îi luai, iar acuma... acuma ticălosule, nu te-ai mulţumit că erai primit în familia mea, ci ai căutat să mă necinsteşti, bătându-ţi joc de fata mea ! Nemernicule, îţi dai oare seama ce ai făcut ? Iţi dai oare seama că, dacă ai fi un om din lumea mea, numai cu propria-ţi viaţă ai putea să speli ruşinea, pe care ai adus-o familiei mele ?

— Hahaha — avu Iulius Detrois obrăsnicia să râdă, după ce se ridică dela pământ. — Nu ştiam că trebue să plăteşti cu viaţa desmierdările pe care o fată ţi le dă fără binecuvântarea părintelui. In orice caz, domnule

profesor, cred că fata d-tale n'a făcut o alegere tocmai atât de proastă !

— Nemernicule — strigă profesorul, pe care obrăsnicia chelnerului îl scotea din sărite. — Vrei poate să spui că, de aceea i-am dat o creştere aleasă, că de aceea am păzit-o ca pe o sfântă, pentru a o vedea în braţele unui chelner ?

— Tată — strigă atunci Mitzi, care între timp îşi acoperise goliciumea trupului cu cuvertura de pe canapea

— cum poţi să vorbeşti astfel, tată ? Iulius nu este chelner...

— Nenorocito, te-a orbit atât de tare, încât nici măcar casa aceasta mizerabilă în care stă, nu ţi-a deschis ochii, pentru a-ţi da seama că nu putea fi drept ceeace s'a dat ?

— Iulius nu locueşte aici — răspunse Mitzi, de bună credinţă — odaia aceasta a închiriat-o doar, pentru că era aşezată într'un cartier mai îndepărtat, unde nu puteam fi văzuţi.

— Dacă ai fi întrebat vecinii — strigă bătrânul, pe care felul neaşteptat de a vorbi a ficei sale, îl înfuriase şi mai mult — ai fi aflat că domnul Iulius Detrois nu este decât un biet chelner la localul de desfrâu „Moara Roşie". Dar chiar dacă ar fi fost un prinţ şi nu-ţi era îngăduit să te arunci în braţele lui, aşa cum pot face numai femeile de stradă !

— Tată, tată — se rugă sărmana fată, care în ruptul capului nu vroia să creadă că iubitul ei o putuse minţi într'un chip atât de îngrozitor — eşti supărat acuma şi nu-ţi dai seama de greutatea cuvintelor pe cari le rosteşti. Mai târziu, deseară, acasă, îţi voi spune cum s'a întâmplat, va veni şi Iulius şi-mi va cere mâna, îţi va dovedi cât de amarnic te înşeli şi atunci îţi va părea rău de ieşirea ta nedreaptă de acuma.

— Nenorocito — strigă bietul profesor — îţi închipui că, după ce mi-ai necinstit numele, că după ce ai târât în noroi familia noastră, că după ce te-am găsit goală în braţele acestui ticălos, vei mai putea călca pragul casei mele, pragul acelei case, în care de două veacuri n'au trăit decât oameni, pentru cari cinstea era lucrul cel mai de preţ ?

Mitzi încremeni când îl auzi pe părintele său vorbind astfel, deoarece sărmana de ea, nici chiar acuma nu-şi dădea seama, cât de neiertat era păcatul ei în ochii unui om ca profesorul Leopold Stenner. Aproape revoltată, ea se ridică de pe canapea şi zise :

— Cum, tată, tu ai de gând să mă alungi ? Pe mine, pe Mitzi a ta, s'o arunci pe stradă ?

Inconştienţa ficei sale îl ului chiar şi pe bătrân, care

începu să şovăe, gândindu-se că poate neştiinţa era adevărata pricină a nenorocirii. Crescută prea departe de răutatea omenească, Mitzi n'avusese prilejul să-şi dea seama de josnicia de care sunt în stare unii bărbaţi şi căzuse jertfă celui dintâi, care ştiu s'o momească.

Leopold Stenner o iubea prea mult pe Mitzi, pentru a nu-i găsi aceste scuze şi de aceea răspunse :

— Da, nu te pot alunga, şi mai ales, nu te pot lăsa în ghiarele acestui mizerabil, pe care fapta săvârşită îl arată în adevărata lui lumină. Vreau să cred că numai naivitatea ta e de vină şi de aceea te iert şi voi căuta să uit ruşinea pe care mi-ai făcut-o. Mai înainte însă de-a trece iarăş pragul casei mele, va trebui să-mi juri, că nu vei căuta niciodată să-l mai revezi pe acest ticălos şi că atunci când va mai încerca să ţi se aşeze în cale, vei fugi de el, ca de o piază rea, ce este.

— Tată — îngână sărmana copilă — tu eşti bun tată şi tocmai pentru că-ţi cunosc sufletul, ştiu că nu vrei nenorocirea copilului tău. Il iubesc pe Iulius, cu tot focul tinereţei mele şi cea mai grăitoare dovadă a dragostei pe care i-o port, este că mă găsesc acuma aici.

— Taci, nenorocito, taci, nu mai vorbi astfel...

— Nu, tată, nu tac ! Vreau să-ţi spun acuma, aici, că Iulius îmi este mai drag decât orice pe lume, vreau să te rog să nu pui în calea revenirei mele în casa ta o piedică, peste care nu aş putea trece. Te înşeli, Iulius nu este...

— Nu mai rosti acest nume blestemat —exclamă bătrânul, din sufletul căruia înduioşarea de o clipă începu să se spulbere — şi nu căuta să pui revenirea ta în legătură cu un om, care m'a înşelat pe mine, l'a înşelat pe fratele tău, te-a înşelat şi te va înşela deabia de acuma înainte mai cumplit, pe tine. Fiindcă vreau să te scap din ghiarele lui, fiindcă nu vreau ca eu să fiu acela, care să mă fi învoit la nenorocirea ce te pândeşte alături de el, îţi repet : Te iert şi poţi veni chiar acuma, cu mine, acasă, însă numai dacă juri că, nici măcar cu gândul nu te vei mai întoarce vreodată la acest nemernic.

— Tată, nu-mi cere un lucru, pe care ştii mai dinainte că nu-l voi putea face ! Il iubesc pe Iulius...

— Ţi-am spus să nu-mi mai vorbeşti de această dragoste nevrednică de tine — îi tăie vorba profesorul, a cărui mânie cuvintele ficei sale nu făceau decât s'o înteţească.— Alege : *Sau eu, sau el !*

— Nu, nu-mi pune înainte această groaznică alegere — îngână Mitzi, înăbuşindu-şi plânsul — căci n'aş putea... n'aş putea...

—Am înţeles ! — zise Leopold Stenner, cu voce ca de dincolo de mormânt. — Mângâierile acestui chelner îţi sunt mai scumpe decât tatăl, decât mama, decât fratele tău. Rămâi atunci cu el, nenorocito... Din ziua de astăzi, eu nu mai am fică !...

Şi bietul bătrân plecă, cu sufletul sfâşiat de moarte, lăsându-şi fata în ghiarele celui mai mârşav, mai josnic şi mai decăzut din toţi oamenii pe cari i-a purtat vreodată pământul în spinare.

CAP. XXIII

O noapte furtunoasă la Moara Roşie.

Mitzi Stenner, naiva şi nepriceputa copilă, renunţă la familia ei, de dragul unui om, care a prins-o în mrejele sale prin minciuni şi jurăminte false şi care avea s'o târască după el, în cea mai înfiorătoare mocirlă omenească.

Alungată din casa părintească, ea fu nevoită să trăiască subt acelaş acoperiş cu iubitul său, care cu un cinism revoltător, îi mărturisi chiar în aceeaş zi că, nu era drept ceeace se dăduse şi că într'adevăr meseria cu care se îndeletnicia era aceea de chelner într'un local de noapte.

Această mărturisire n'o desnădăjdui pe fata profesorului, deoarece credea că dragostea aceluia, pentru care renunţase la familia sa, o va răsplăti pentru lipsurile pe cari îşi închipuia că va fi silită să le îndure lângă un biet chelner.

Dar desamăgirea veni chiar de a doua zi, când Iu-

lius Detrois se înapoie beat dela localul de noapte unde îşi făcea meseria şi când începu să-şi dea arama pe faţă.

In loc de o vorbă bună, în loc de o mângâiere pentru jertfa pe care Mitzi o făcuse pentru el, chelnerul îi aruncă vorbe grosolane, de cum intră pe uşă şi fără să se sinchisească de ea, se trânti pe singura canapea din odaie, unde îşi dormi beţia până la amiazi.

Când se sculă din somn, îi porunci fetei să-i perie hainele cele curate, acelea cu cari obişnuia să vină la ei în casă, apoi se îmbrăcă şi aruncându-i câţiva creiţari, îi zise :

— Cumpără-ţi ceva de mâncare, fă curat pe aici şi îngrijeşte ca fracul să fie curat pentru deseară!

— Dar tu... tu unde te duci ?... Nu mănânci cu mine? — întrebă sărmana Mitzi, aproape ne mai putând să vorbească de uimire.

— Nu, sunt poftit undeva ! — răspunse chelnerul, rece. — Şi să ştii, odată pentru totdeauna că, n'am obiceiul să dau socoteală nimănui unde umblu şi ce fac, aşa că, să nu-ţi mai baţi gura în zadar cu întrebări de acest soi.

Cu aceste cuvinte, fără un „bună ziua“, fără un rămas bun, Iulius Detrois plecă, lăsând-o pe sărmana copilă cu lăcrămile în ochi.

Acesta era omul, care-i jurase că o iubeşte, mai mult decât orice pe lume, acesta era iubitul, pentru care îşi lăsase părinţii, de dragul căruia îşi jertfise fecioria ? Dumnezeule, oare tatăl ei să fi avut dreptate ?... Oare Iulius să fie într'adevăr atât de rău, după cum îl credea el ?

Nu, nu se putea ! Poate că avea cine ştie ce încurcături, poate că chiar tatăl ei, profesorul, îl pârâse acolo, la localul acela de noapte, unde îşi făcea serviciul şi acuma sărmanul de el umbla poate după o altă slujbă, fără a-i fi spus ei, pentru a nu o nelinişti.

Cu asemenea gânduri căuta biata Mitzi să se înşele pe sine însăşi, să-şi facă curaj, până seara, când Iulius se înapoie.

Dar aşteptarea ei înfrigurată nu fu răsplătită decât de o nouă desamăgire.

Iulius îşi îmbrăcă iute fracul, în care servea la localul de noapte şi plecă, după ce îi mai aruncă pe masă câţiva creiţari, pentru mâncarea de seară.

Aceasta se repetă apoi în fiecare zi, săptămână cu săptămână, până când sărmana fată se resemnă, spunându-şi că poate aşa erau căsniciile oamenilor, cari erau siliţi să lucreze noaptea şi deci nu le mai rămânea vreme să se mai ocupe şi de soţiile lor.

Câte scuze nu-i găseşte femeea bărbatului, când iubeşte !

Intr'o bună zi însă, Iulius se schimbă ca prin farmec. Era mai drăgăstos, la amiazi lua masa cu ea, ducându-se să cumpere el singur de mâncare şi aducând chiar trufandale, iar într'o după amiazi o luă cu el în oraş şi-i cumpără o rochie foarte elegantă, prea elegantă chiar, pentru felul modest de a se îmbrăca, cu care fusese învăţată Mitzi.

— Iulius — întrebă Mitzi, nedumerită — de unde ai tu atâţia bani ? Un chelner nu poate câştiga atât cât cheltueşti tu !

— Un chelner obişnuit, fireşte că nu, dragă Mitzi — răspunse ticălosul, pe glasul lui cel mai dulceag.— Dar un chelner dela localurile de noapte câştigă mult mai bine decât cei dela restaurante, fiindcă la Moara Roşie de pildă, nu vin, decât oameni cu dare de mână, cari apoi, când se îmbată, aruncă cu banii în dreapta şi în stânga, dând mai ales bacşişuri foarte mari.

Dealtfel, vei avea şi tu prilejul să vezi aceasta, de oarece deseară vreau să vii cu mine, să mai petreci şi tu puţin, căci de când ne-am luat, n'ai mai ieşit din casă.

— Bine, Iulius —răspunse biata copilă, aproape speriată — dar cum să ies eu cu tine, când încă nici nu suntem cununaţi ? Vezi dacă ai amânat mereu ?

— Ce copilă eşti, Mitzica mea — răspunse Detrois, linguşitor — parcă pe fruntea noastră stă scris, dacă suntem cununaţi sau nu ! Dar acuma să ne înapoiem acasă, căci e târziu şi astăzi trebuie să fiu mai de vreme acolo.

Seara apoi, Iulius Detrois o îmbrăcă pe Mitzi în rochia cea nouă, cumpărată în ziua aceea şi o duse la Moara Roşie.

Mitzi nu mai fusese niciodată la un asemenea local şi uimirea ei fu destul de mare, când văzu aproape la toate mesele numai femei. Era anume foarte devreme şi muşterii nu veniseră încă, astfel că în local nu se găseau decât aşa zisele „artiste", femeile de petrecere ale obişnuiţilor Morii Roşii.

Pe la ceasurile nouă sosi apoi şi patronul, un bărbat scund, slab, cu ochii duşi în fundul capului, cu obraji căzuţi şi cu o privire piezişe, obraznică.

Iulius Detrois o prezentă pe Mitzi patronului, drept soţia sa şi acesta, după ce se uită la fată, cercetând-o din toate părţile, exclamă :

— Cred că va plăcea ! Ar trebui numai să-şi lase acasă privirea aceasta speriată !

— Până se obişnuieşte, domnule Vogel ! — răspunse Iulius Detrois, zâmbind.

— Aşeaz-o în loja „rezervată" ! — mai zise domnul Vogel şi plecă.

Pusă pe gânduri, nu numai de felul cum îi vorbise patronul, dar mai ales de privirile lui cercetătoare, cari voiau s'o cântărească parcă, întocmai ca pe o marfă, Mitzi se întoarse spre iubitul său şi-l întrebă :

— Iulius, ce a vrut să spună patronul, când a zis „cred că va plăcea" ?

— A spus „cred că-i va plăcea", dar n'ai auzit tu bine — răspunse Iulius Detrois — şi prin asta a înţeles că-ţi va plăcea ţie programul nostru artistic de aici. De altfel, ai văzut că patronul a fost foarte binevoitor cu tine, căci mi-a spus să-ţi dau un loc în loja rezervată, adică în loja de unde se vede cel mai bine pe scenă.

Fetei îi se păru cam tras de păr răspunsul, dar nu mai zise nimic, deoarece în ziua aceea Iulius fusese mai vesel decât oricând, şi nu voia să-l supere. In sufletul său însă, Mitzi avu ca o strângere de inimă, mai ales când se văzu şi singură în loja, pe masa căreia se găsea o bucată lunguiaţă de carton, pe care era scris „rezervat".

Neliniştea ei crescu însă şi mai mult, când două din-

tre femeile cari şedeau plictisite şi somnoroase pe la mese, se apropiară de loja ei şi după ce o măsurară cu priviri pline de dispreţ, una din ele îi zise :

— Va să zică tu eşti pasărea rară ? Şi cum te chiamă, bobocule ?

Mitzi tresări, când se văzu agrăită pe un ton atât de batjocoritor, dar nevoind ca Iulius să aibă motiv de-a se plânge de ea, răspunse :

— Mitzi... Mitzi Detrois mă chiamă ! —îngână ea, cu nehotărâre, deoarece ştia prea bine că este o minciună ceeace spune.

— Detrois ?! — exclamă artista, foarte mirată, apoi se întoarse înspre tovarăşa sa şi îi zise :

— Ai auzit, o chiamă Detrois ! Să fie oare sora lui ?... Ce naiba, atât de departe să meargă, încât să-şi...

Artista n'apucă să-şi sfârşească vorba, deoarece Iulius Detrois se ivise deodată lângă ea şi apucând-o de mână cu brutalitate, o smunci de lângă Mitzi, scrâşnind din dinţi.

— Să nu îndrăzneşti să te mai apropii de loja aceasta astă seară — îi şopti el furios, fără ca Mitzi să poată auzi — căci îţi înmoi oasele ! Pleacă de aici !

— Iartă-mă, Păpuşă, nu te supăra — răspunse femeea, uitându-se galeş la Iulius — dar nu ştiam că trebue să ne purtăm cu mănuşi cu păsărica aceasta.

— Gura ! — scrâşni chelnerul — şi pleacă de aici, când ţi-am spus !

Cele două femei se îndepărtară bombănind, iar Iulius Detrois se înapoie la Mitzi.

— Nu le mai băga în seamă pe nenorocitele acestea — îi zise el — şi orice te-ar mai întreba vreuna din ele, să nu le răspunzi.

— Dar cine sunt femeile acestea ? — întrebă Mitzi curioasă — şi ce vor dela mine ?

Cereţi mâine FASCICOLA No. 14 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.

Tipărit în Atel. Soc. Imprimeriile Independenţa, Str. R. Poincaré, 17